

Másolat Fischer Péter Halotti Anyakönyvi Kivonatáról

[illegible]

Ez egy halotti anyakönyvi kivonat. Fischer Péter, tehát az anyai nagyapám nevére. Az elhalálozás ideje 1917. Ő hõsi halott! 'A hõsi halált halt katona életkora, az elhalálozás idõpontjának felel meg.' Jellemzõ módon, 1917-ben halt meg, és 1927-ben jegyezték be a halotti anyakönyvbe, ezért hivatalosan 39 évesen halt meg. Anyám szüleirol nagyon keveset tudok. Az 'Új Élet' 19. számában, 2004. október 15-én jelent meg, hogy az anyai nagymamámrol, aki született Stein Róza, asszonyneven Fischer Péterné, utcát neveztek el Bécsben. Úgy kezdõdik az újságcikk, hogy 'Bécs XI. kerületében egy addig névtelen kis utca, a Döblerhofstrasse és a Guglgasse között felvette a Rosa Fischer nevet. Fischer Róza egyike volt az 1944 tragikus esztendejében Ausztriába hurcolt és ott kényszermunkát végzõ zsidóknak. A simmeringi gázgyárban dolgozott, itt halt meg 1944. augusztus 21-én.' Nem élte meg a felszabadulást. Azt írja az újság, hogy 'tudomásunk szerint ez az egyetlen magyar zsidó deportáltról elnevezett utca Ausztriában'. Ez az én anyai nagyanyám. Anyám, Fischer Lenke is Karcagon született, 1910-ben, de Jászberényben gyerekeskedett. Hogy kerültek oda, azt nem tudom, mint ahogy azt se, hogy mikor kerültek vissza Karcagra, a szüleire nem is emlékszem igazán. Nem tudom, a családja mikor került Karcagra, a szüleire igazán nem is emlékszem. Anyám testvére, az Irén néni is Karcagon élt, a férje is karcagi volt, Grosz Ernõ. Ő munkaszolgálatosként halt meg, az Irén néni együtt volt velünk deportálva, együtt is jöttünk vissza. Nagyon életrevaló asszony volt. Az egyik emlékezetes tevékenysége, hogy amikor a kunmadarasi szovjet katonai repülõteret építették, ami ott van Karcagtól tízegynéhány kilométerre, akkor õ abban részt vett, mert volt egy fogata két lóval, és mindenféle földmunkát végeztetett. Egészen a haláláig, gyakorlatilag az egész szocializmusban maszek kereskedõ volt. Vásározóként tartotta fõnn magát. Ez azt jelenti, hogy járt neki ez a KISOSZ [A 'KISOSZ Értesítõ' a Kiskereskedõk Országos Szervezete hivatalos közlönye volt 1953 és 1989 között. -- A szerk.] vagy milyen újság, és tudta, hogy hol mikor van vásár, összecsomagolta a kollekciót, és kiment a vasútállomásra két órával a vonat indulása elõtt. Azt mondta, jegyezd meg, kisfiam, hogy váró utas van, de váró vonat nincs? Karcagon sokszor láttam õt a hetipiacon a sátrában, munkában, fõleg kendõket árult,

legalábbis erre emlékszem. Anyámnak két testvére volt, a másik István, szerencsétlen sorsú volt, egy özvegyasszonyt vett el a háború után, akinek már volt két gyereke. Az István kereskedelemmel foglalkozott, és viszonylag fiatalon halt meg a felszabadulás után.